

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Πού πηγαίνουμε;»
«Απλώς πηγαίνουμε.»

«Ναι, αλλά πού;»

Ο Ρέμπους γύρισε και κοίταξε τον συνοδηγό. Λεγόταν Πίτερ Μίκαλ. Είχε περάσει σχεδόν τη μισή ενήλικη ζωή του σε διάφορες σκοτσέζικες και αγγλικές φυλακές και είχε τη χαρακτηριστική γλωμάδα και συμπεριφορά όλων των πρώην καταδίκων. Ήθελε ξύρισμα, και τα μαύρα μάτια του, βυθισμένα στις κόγχες, ήταν σαν κουμπότρυπες, γεμάτα επιφυλακτικότητα. Ο Ρέμπους τον είχε παραλάβει έξω από ένα στοιχηματζίδικο στην Κλερκ Στριτ. Μερικά φανάρια και είχαν αφήσει πίσω τους την Πισίνα της Κοινοπολιτείας, για να βρεθούν στο Χόλιρουντ Παρκ.

«Πέρασε κάμποσος καιρός» είπε ο Ρέμπους. «Τι κάνεις αυτή την περίοδο;»

«Όχι κάτι που να πρέπει να σε ανησυχεί.»

«Σου φαίνομαι να ανησυχώ;»

«Μου φαίνεσαι όπως μου φαινόσουν όταν με χτύπησες το 1989.»

«Τόσο παλιά;» Ο Ρέμπους κούνησε επιδεικτικά το κεφάλι του έκπληκτος. «Μην είσαι άδικος όμως, Πίτερ, είχες προβάλει αντίσταση και ήσουν και οξύθυμος.»

«Εσύ, δηλαδή, δεν ήσουν;»

Όταν ο Ρέμπους δεν απάντησε, ο Μίκαλ βάλθηκε να κοιτάξει ξανά έξω από το παρμπρίζ. Το Saab τώρα βρισκόταν στην Κουίνς Ντράιβ, αφήνοντας πίσω τα βραχώδη Σόλσμπρι

Κραγκς καθώς πλησίαζε στη λίμνη Σεντ Μάργκαρετ. Μερικοί τουρίστες προσπαθούσαν να ταΐσουν με ψωμί τις πάπιες και τους κύκνους, αλλά ένα σμήνος γλάροι βούταγαν από ψηλά και, απ' ό,τι φαινόταν, κατάφεραν να παίρνουν περισσότερα απ' όσα τους αναλογούσαν. Ο Ρέμπους έβγαλε δεξί φλας και άρχισε να ανεβαίνει τον φιδογυριστό δρόμο προς το Κάθισμα του Αρθούρου. Άφησαν πίσω τους δρομείς και περιπατητές ενώ η πόλη χανόταν από τα μάτια τους.

«Θα μπορούσαμε να είμαστε κάπου στα Χάιλαντς» είπε ο Ρέμπους. «Δύσκολο να πιστέψεις ότι εκεί κάτω βρίσκεται το Εδιμβούργο». Γύρισε ξανά προς τον επιβάτη του: «Κάπου εδώ δεν έμενες κάποτε;»

«Αφού το ξέρεις».

«Στο Νόρθφιλντ, νομίζω».

Άρχισε να κόβει ταχύτητα, έκανε στην άκρη και σταμάτησε. Έδειξε προς έναν τοίχο με μια ανοιχτή καγκελόπορτα:

«Αποδώ κόβεις δρόμο, έτσι δεν είναι, αν πηγαίνεις στο πάρκο με τα πόδια ερχόμενος από το Νόρθφιλντ;»

Ο Μίκαλ ανασήκωσε τους ώμους. Φορούσε ένα φουσκωτό νάιλον μπουφάν που με την παραμικρή κίνηση έκανε θόρυβο. Παρατηρούσε τον Ρέμπους που άνοιξε καινούργιο πακέτο τσιγάρα και άναψε ένα μ' ένα σπύρτο. Ο Ρέμπους φύσηξε μια τουλούπα καπνού κι έπειτα του πρόσφερε τσιγάρο.

«Το 'κοφα πέρσι».

«Δεν το 'ξερα, Πίτερ».

«Ναι, σίγουρα».

«Έλα να βγούμε έξω ένα λεπτό, αν θέλεις».

Ο Ρέμπους έσβησε τη μηχανή, έβγαλε τη ζώνη και άνοιξε την πόρτα.

«Γιατί;»

Ο Μίκαλ δεν σάλεψε.

Ο Ρέμπους έσκυψε ξανά μες στο αμάξι:

«Έχω κάτι να σου δείξω».

«Κι αν δεν με ενδιαφέρει;»

Αλλά ο Ρέμπους του 'κλεισε το μάτι κι ύστερα έκλεισε την πόρτα, έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου και διέσχισε το γρασίδι πηγαίνοντας προς την καγκελόπορτα. Τα κλειδιά ήταν ακόμη στη μίζα και ο Μίκαλ τα κοίταξε για είκοσι ή τριάντα δευτερόλεπτα. Ύστερα, βλαστημώντας μέσα απ' τα δόντια του, αφού ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού.

Ο Ρέμπους στεκόταν στην άλλη πλευρά του τοίχου που υψωνόταν περιμετρικά του πάρκου, με τα ανατολικά προάστια της πόλης να απλώνονται κάτω από τα πόδια του.

«Απότομη ανηφόρα» είπε σκιαάζοντας τα μάτια του με το ελεύθερο χέρι του. «Αλλά τότε ήσουν πιο νέος. Ή μπορεί και να μην ήσουν με τα πόδια – ίσως με το αυτοκίνητο κάποιου φίλου που μπορούσες να δανειστείς. Αρκεί να του έλεγες ότι έπρεπε να μεταφέρεις κάτι».

«Έχει να κάνει με την Ντόροθι» είπε ο Μίκαλ.

«Με τι άλλο;» Ο Ρέμπους χαμογέλασε ανεπαίσθητα. «Πέρασαν σχεδόν δυο βδομάδες προτού δηλωθεί η εξαφάνισή της».

«Πέρασαν έντεκα χρόνια...»

«Δυο βδομάδες» επανέλαβε ο Ρέμπους. «Εσύ είπες πως νόμιζες ότι είχε πάει να μείνει με την αδελφή της. Είχατε καβγαδίσει λιγάκι. Αυτό δεν μπορούσες, βέβαια, να το αρνηθείς – οι γείτονες σας είχαν ακούσει να φωνάζετε. Θα μπορούσες να το γυρίσεις προς όφελός σου».

Τώρα ο Ρέμπους στράφηκε προς το μέρος του:

«Δυο βδομάδες – και πάλι η αδελφή της επικοινωνήσε μαζί μας. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι ότι η Ντόροθι έφυγε από την πόλη, ρωτήσαμε στους σταθμούς των τρένων και των λεωφορείων. Σαν να ήσουν μάγος και να την είχες βάλει σε ένα από εκείνα τα κουτιά. Το ανοίγεις κι έχει γίνει καπνός».

Ο Ρέμπους σταμάτησε και έκανε μισό βήμα προς τον Μίκαλ.

«Κι όμως είναι εκεί, Πίτερ, κάπου σ' αυτή την πόλη». Χτύπησε το αριστερό του πόδι στο έδαφος. «Νεκρή για τα καλά».

«Με ανακρίνατε τότε, το θυμάσαι;»

«Ήσουν ο κύριος ύποπτος» πρόσθεσε ο Ρέμπους γνέφοντας αργά.

«Μπορεί να βγήκε για ποτό, να γνώρισε τον λάθος άντρα...»

«Πήγαμε σε εκατοντάδες παμπ, Πίτερ, δείξαμε φωτογραφίες της και ρωτήσαμε τους θαμώνες.»

«Τότε μπορεί να έκανε οσοστόπ – στο Λονδίνο μπορείς εύκολα να εξαφανιστείς.»

«Σε μια πόλη όπου δεν είχε κανέναν φίλο; Χωρίς να πειράξει τον τραπεζικό της λογαριασμό;»

Ο Ρέμπους κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν τη σκότωσα.»

Ο Ρέμπους μύρφασε επιδεικτικά.

«Οι δυο μας είμαστε, Πίτερ. Δεν φοράω κοριό ή τίποτα τέτοιο, για μένα το κάνω, για να ησυχάσω, αυτό είν' όλο. Αν μου πεις ότι την έφερες εδώ πάνω και την έθαψες, τέλος.»

«Νόμιζα ότι δεν ασχολιόσουν πια με παλιές υποθέσεις.»

«Ποιος το είπε αυτό;»

«Η διεύθυνση του Εδιμβούργου κλείνει, μεταφέρεται.»

«Αλήθεια είναι. Είσαι καλά πληροφορημένος απ' ό,τι φαίνεται. Δεν είναι όλοι τόσο ενημερωμένοι.»

Ο Μίκαλ ανασήκωσε τους ώμους:

«Διαβάζω εφημερίδα.»

«Και σε ενδιαφέρει ιδιαίτερα το αστυνομικό ρεπορτάζ;»

«Ξέρω ότι γίνεται αναδιοργάνωση.»

«Γιατί όμως σε ενδιαφέρει τόσο;»

«Ξεχνάς ότι έχω ιστορία με τους δικούς σου; Και μιας και το 'φερε η κουβέντα, πώς και δεν έχεις πάρει σύνταξη ακόμη; Τώρα πια θα μπορείς να βγεις σε σύνταξη.»

«Πήρα σύνταξη – αυτό ήταν η Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων, ένα μάτσο ξοφλημένοι που γύρευαν ακόμη απαντήσεις. Και έχεις δίκιο ότι οι υποθέσεις μας στάλθηκαν αλλού.»

Το πρόσωπο του Ρέμπους βρισκόταν τώρα σε απόσταση αναπνοής από του Μίκαλ.

«Εγώ όμως είμαι εδώ, Πίτερ. Είμαι εδώ και, πάνω που είχα ξεκινήσει να ξανανοίγω την υπόθεσή σου, μου την πήραν μέσα απ' τα χέρια. Και με ξέρεις, θέλω να τελειώνω ό,τι αρχίζω».

«Δεν έχω να πω τίποτα».

«Είσαι σίγουρος;»

«Θα με ρίξεις πάνω σε κανέναν τοίχο να πέσω πάλι ξερός; Έτσι σας αρέσει να φέρεστε...»

Ο Ρέμπους όμως δεν άκουγε. Η προσοχή του είχε στραφεί στο κινητό που κρατούσε σφιχτά στο δεξί του χέρι ο Μίκαλ. Το άρπαξε και είδε ότι είχε ανοίξει την ηχογράφηση. Χαμογελώντας βλοσυρά το πέταξε στα σχοίνα. Ο Μίκαλ διαμαρτυρήθηκε με μια κοφτή κραυγή.

«Έτσι θέλεις να πάει το πράμα, Πίτερ;» ρώτησε ο Ρέμπους, σβήνοντας το αποσιγάρο του στον τοίχο. «Να 'χεις πάντα τον νου σου για κάποιον σαν και του λόγου μου; Να περιμένεις τη μέρα που ένας σκύλος θα μυρίσει στο λάθος σημείο και θα αρχίσει να σκάβει;»

«Δεν έχεις τίποτα και είσαι ένα τίποτα» του πέταξε ο Μίκαλ.

«Κάνεις ένα μεγάλο λάθος. Έχω εσένα, βλέπεις». Τον χτύπησε με το δάχτυλο στο στήθος. «Και αφού η υπόθεσή σου εκκρεμεί, εγώ είμαι ο λόγος που πρέπει να ανησυχείς».

Γύρισε και κατευθύνθηκε προς την καγκελόπορτα. Ο Μίκαλ τον είδε να μπαίνει στο Saab και να βάζει μπροστά. Το αυτοκίνητο έφυγε σφαίρα, με ένα σύννεφο καπνού να βγαίνει από την εξάτμιση. Βλαστημώντας μέσα απ' τα δόντια του ο Μίκαλ βάλθηκε να φαχουλεύει με το πόδι του στα σχοίνα για να βρει το κινητό του.

Το αποχαιρετιστήριο πάρτι του αρχηγού γινόταν στο κυλικείο

του Αρχηγείου της Αστυνομίας Λόδιαν Εντ Μπόρντερς, στη λεωφόρο Φέτιζ. Ο αρχηγός θα τοποθετούνταν νότια των συνόρων και κανείς δεν φαινόταν να ξέρει αν κάποιος άλλος θα ερχόταν στη θέση του. Τα οχτώ περιφερειακά τμήματα σύντομα θα συγχωνεύονταν σε κάτι που θα ονομαζόταν Αστυνομία της Σκοτίας. Ο αρχηγός του Στράθκλαϊντ είχε πάρει την ανώτατη θέση, αφήνοντας τους εφτά συναδέλφους του να ψάχνουν για νέες ευκαιρίες.

Είχε γίνει μια υποτυπώδης προσπάθεια να μετατραπεί το κυλικείο σε εορταστικό χώρο – κάνα δυο πανό, σερπαντίνες, ακόμα και μια ντουζίνα μπαλόνια. Στα τραπέζια είχαν στρωθεί χάρτινα τραπεζομάντιλα. Υπήρχαν μπολ με πατατάκια και ξηρούς καρπούς και μπουκάλια νερό και κρασί.

«Η τούρτα θα 'ρθει σε μισή ώρα» είπε η Σιβόν Κλαρκ στον Ρέμπους.

«Τότε εγώ θα φύγω σε είκοσι λεπτά».

«Δεν σου αρέσει η τούρτα;»

«Δεν μου αρέσουν οι ομιλίες που θα τη συνοδεύσουν».

Η Κλαρκ χαμογέλασε και ήπιε τον χυμό πορτοκάλι της. Ο Ρέμπους κρατούσε ένα ανοιχτό μπουκάλι λάγκερ, αλλά δεν είχε πρόθεση να την τελειώσει – ήταν όλο αφρό και δεν ήταν αρκετά κρύα.

«Λοιπόν, ανακριτή αρχιφύλακα Ρέμπους» είπε η Κλαρκ «τι έκανες σήμερα το απόγευμα;»

Την κοίταξε έντονα.

«Για πόσο ακόμη θα συνεχιστεί αυτό;»

Εννοούσε την προσφώνηση με τον βαθμό του – αρχιφύλακας, σε σχέση με εκείνη, που ήταν επιθεωρήτρια. Πριν από μια δεκαετία οι ρόλοι ήταν αντεστραμμένοι. Αλλά όταν ο Ρέμπους έκανε τα χαρτιά του για να ξαναμπει στο σώμα, τον είχαν προειδοποιήσει ότι υπήρχε πληθώρα επιθεωρητών, κάτι που σήμαινε ότι θα έπεφτε βαθμό: θα γινόταν ανακριτής αρχιφύλακας. «Αν σου αρέσει» του είχαν πει. Έτσι, είπε ότι του αρέσει.

«Νομίζω πως μπορώ να το τραβήξω λίγο ακόμα» είπε η Κλαρκ και χαμογέλασε πιο πλατιά. «Και ακόμη δεν έχεις απαντήσει στην ερώτησή μου».

«Έφραχνα έναν παλιό φίλο».

«Δεν έχεις φίλους».

«Μόνο εδώ μέσα μπορώ να βρω μια ντουζίνα».

Η Κλαρκ κοίταξε τα πρόσωπα γύρω τους.

«Και πιθανόν, αντίστοιχα, πολλούς εχθρούς».

Ο Ρέμπους το σκέφτηκε.

«Ναι, ίσως» συμφώνησε τελικά.

Ούτως ή άλλως έλεγε ψέματα. Μια ντουζίνα φίλους; Ούτε κατά διάνοια. Η Σιβόν ήταν φίλη του, ίσως η πιο κοντινή φίλη που είχε ποτέ – παρά τη διαφορά ηλικίας και το γεγονός ότι σε γενικές γραμμές δεν της άρεσε η μουσική που άκουγε. Είδε πολλούς συναδέλφους του αλλά σχεδόν κανέναν που θα μπορούσε να καλέσει στο σπίτι του για ουίσκι και κουβεντούλα. Κι ύστερα, υπήρχαν και κάποιοι στους οποίους ευχαρίστως θα έριχνε μια κλοτσιά – όπως οι τρεις αστυνομικοί από τα Επαγγελματικά Πρότυπα. Στέκονταν χώρια από τους υπόλοιπους, κάτι που επιβεβαίωνε έμπρακτα ότι ήταν παρίες. Ωστόσο το βλέμμα τους ήταν στοιχειωμένο – όπως οι υποθέσεις της Μονάδας Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων, έτσι και οι δικές τους θα στέλνονταν αλλού μόλις άρχιζε η αναδιοργάνωση. Αλλά τότε ένα πρόσωπο από το παρελθόν βγήκε μέσα από το πλήθος και κατευθύνθηκε προς τον Ρέμπους. Του έδωσε το χέρι κι ο Ρέμπους έτεινε το δικό του.

«Να πάρει ο διάολος, παραλίγο να μη σε γνωρίσω» παραδέχτηκε ο Ρέμπους.

Ο Έιμον Πάτερσον χτύπησε απαλά ό,τι είχε απομείνει από την κοιλιά του.

«Δίαιτα και γυμναστική» εξήγησε.

«Δόξα τω Θεώ, νόμιζα ότι θα μου 'λεγες πως έχεις καμιά αρρώστια που σε τρώει ζωντανό».

Ο Ρέμπους στράφηκε στην Κλαρκ:

«Σιβόν, αποδώ ο Έιμον Πάτερσον. Ήταν ανακριτής αρχιφύλακας όταν εγώ ήμουν ανακριτής αστυφύλακας».

Ενώ οι δυο τους αντάλλασαν χειραψία ο Ρέμπους συνέχισε τις συστάσεις:

«Η Σιβόν είναι ανακρίτρια επιθεωρήτρια και η καημένη παραμυθιάζεται ότι είναι το αφεντικό μου».

«Καλή τύχη» της είπε ο Πάτερσον. «Όταν ήταν νεούδι, δεν άκουγε με τίποτα, όσο κι αν τον ζόριζα».

«Μερικά πράγματα δεν αλλάζουν» είπε η Κλαρκ.

«Ο Έιμον αποδώ κάποτε άκουγε στο όνομα Πατσάς» είπε ο Ρέμπους. «Όταν γύρισε από διακοπές στις ΗΠΑ, μας είπε ότι είχε φάει τόσο πολύ χοιρινό, που ένα εστιατόριο του έδωσε μπλουζάκι».

«Το 'χω ακόμη» είπε ο Πάτερσον, υψώνοντας το ποτήρι του εν είδει πρόποσης.

«Πόσο καιρό είστε εκτός παιχνιδιού;» ρώτησε η Κλαρκ.

Ήταν ψηλός και αδύνατος, με αρκετά μαλλιά, δεν θα φανταζόταν ότι ο Πάτερσον ήταν έστω και μια μέρα μεγαλύτερος από τον Ρέμπους.

«Σχεδόν δεκαπέντε χρόνια. Καλοσύνη τους που ακόμη μου στέλνουν προσκλήσεις», κι δειξε με το ποτήρι του προς το μέρος που γινόταν το πάρτι.

«Μπορεί να είσαι το πρόσωπο στις αφίσες συνταξιοδότησης».

«Μπορεί» συμφώνησε γελώντας. «Λοιπόν, αυτό είναι το ύστατο χαιρε για τη Λόδιαν εντ Μπόρντερς, ε;»

«Απ' όσο ξέρουμε». Ο Ρέμπους στράφηκε στην Κλαρκ: «Πες μου ξανά, ποιο είναι το καινούργιο όνομα;»

«Θα υπάρχουν δύο τομείς: Εδιμβούργο και Λόδιαν Εντ Σκότις Μπόρντερς».

«Βλακείες» μουρμούρισε ο Πάτερσον. «Θα πρέπει να αλλάξουν οι ταυτότητες, τα διακριτικά στα περιπολικά – έτσι θα κάνουμε οικονομία, που να με πάρει;» Έπειτα στράφηκε στον Ρέμπους: «Θα τα καταφέρεις να έρθεις στου Ντοντ;»

Ο Ρέμπους ανασήκωσε τους ώμους:

«Εσύ;»

«Ίσως είναι άλλη μια περίπτωση ύστατου χαιρέ». Ο Πάτερσον στράφηκε στην Κλαρκ: «Δουλεύαμε όλοι μαζί στο Σάμερχολ».

«Σάμερχολ;»

«Ένα τμήμα δίπλα στην κτηνιατρική σχολή του Σάμερχολ Πλέις» της εξήγησε ο Ρέμπους. «Το γκρέμισαν και στη θέση του έχτισαν το Σεντ Λέναρντ».

«Πριν από την εποχή μου» παραδέχτηκε η Κλαρκ.

«Σχεδόν τη λίθινη εποχή» συμφώνησε ο Πάτερσον. «Δεν έχουμε μείνει πολλοί άνθρωποι των σπηλαίων, ε, Τζον;»

«Εγώ έχω μάθει να ανάβω φωτιά» αντέτεινε ο Ρέμπους, βγάζοντας τα σπύρα από την τσέπη του και κουνώντας πέρα δώθε το κουτάκι.

«Μη μου πεις ότι καπνίζεις ακόμη;»

«Κάποιος πρέπει να καπνίζει».

«Επίσης, του αρέσει να πίνει πού και πού» είπε εμπιστευτικά η Κλαρκ.

«Με σοκάρεις» είπε ο Πάτερσον εξετάζοντας την όψη του Ρέμπους.

«Δεν είχα καταλάβει ότι έπαιρνα μέρος σε αντρικά καλλιστεία».

«Όχι» είπε η Κλαρκ «αλλά πάντως την κοιλιά σου τη ρουφάς».

«Σε τσάκωσε» είπε ο Πάτερσον γελώντας ξανά και χτυπώντας τον Ρέμπους στον ώμο. «Θα καταφέρεις να έρθεις, λοιπόν, στου Ντοντ ή όχι; Πιθανόν να είναι εκεί κι ο Στέφαν».

«Μου φαίνεται λίγο μακάβριο» είπε ο Ρέμπους και εξήγησε στην Κλαρκ ότι ο Ντοντ Μπλάνταϊρ πρόσφατα είχε πάθει εγκεφαλικό.

«Θέλει μια τελευταία μάζωξη της παλιάς φρουράς» συμπλήρωσε ο Πάτερσον και του κούνησε το δάχτυλο. «Μην τον απογοητεύσεις – ούτε τη Μάγκι...»

«Θα δω πώς θα είμαι».

Ο Πάτερσον κοίταξε επίμονα τον Ρέμπους στα μάτια κι έπειτα ένευσε αργά, χτυπώντας τον ξανά απαλά στον ώμο.

«Εντάξει, λοιπόν» είπε και πήγε να χαιρετίσει κάποιον άλλον απ' τα παλιά.

Πέντε λεπτά αργότερα, ενώ ο Ρέμπους ετοιμάζε τη δικαιολογία που χρειαζόταν για να βγει για τσιγάρο, μια καινούργια παρέα μπήκε στο κυλικείο. Έμοιαζαν με δικηγόρους, γιατί αυτό ήταν – τους είχε καλέσει η Εισαγγελική Υπηρεσία. Καλοντυμένοι, με αστραφτερά πρόσωπα όλο αυτοπεποίθηση, με επικεφαλής τη γενική αντεισαγγελέα της Σκοτίας Έλινορ Μάκαρι.

«Μήπως πρέπει να υποκλιθούμε κιόλας;» μουρμούρισε ο Ρέμπους στην Κλαρκ, που έφτιαχνε τη φράντζα της.

Η Μάκαρι φίλησε τον αρχηγό σταυρωτά.

«Απλώς μην πεις τίποτα που μπορεί να το μετανιώσεις».

«Εσύ είσαι το αφεντικό».

Απ' ό,τι φαινόταν, η Μάκαρι είχε κάνει αρκετές στάσεις πριν από το πάρτι: κομμωτήριο, αισθητικό, μαγαζιά. Τα μεγάλα γυαλιά της με το μαύρο σκελετό τόνιζαν το αυστηρό ύφος της. Αφού σάρωσε τον χώρο με το βλέμμα της ήξερε ποιους έπρεπε να χαιρετίσει και ποιους όχι. Ο επικεφαλής της ομάδας δημόσιας διαβούλευσης της αστυνομίας δικαιούνταν αντίστοιχο φιλί με τον αρχηγό. Κάποιοι άλλοι προσκεκλημένοι αρκέστηκαν σε χειραφίες ή σε ένα νεύμα. Της έφεραν ένα ποτήρι λευκό κρασί, αλλά ο Ρέμπους πολύ αμφέβαλλε ότι δεν ήταν ψεύτικο. Παρατήρησε επίσης ότι το μπουκάλι λάγκερ που κρατούσε ο ίδιος είχε αδειάσει, αν και είχε ορκιστεί να κρατήσει τη δίψα του για κάτι που θα άξιζε περισσότερο.

«Έχεις ετοιμάσει τίποτα να πεις σε περίπτωση που έρθει προς τα δω;» ρώτησε την Κλαρκ.

«Θα έλεγα ότι είμαστε εκτός της εμβέλειάς της».

«Καλά λες. Αλλά τώρα που ήρθε οι ομιλίες μάλλον δεν θα αργήσουν».

Ο Ρέμπους σήκωσε το χέρι που κρατούσε το πακέτο με τατσιγάρα και έδειξε προς τον έξω κόσμο.

«Θα ξανάρθεις;» ρώτησε η Κλαρκ, βλέποντας όμως το ύφος του σούφρωσε τα χείλη καταλαβαίνοντας πόσο ανόητη ήταν η ερώτησή της.

Καθώς όμως ο Ρέμπους έφευγε από το κυλικείο, η Μάκαρι είδε κάποιον και έβαλε πλώρη προς τα εκεί, έτσι ο Ρέμπους αναγκάστηκε να κάνει έναν ελιγμό και να περάσει από μπροστά της. Η Μάκαρι συνοφρυώθηκε σαν να προσπαθούσε να τον θυμηθεί, του έριξε μάλιστα μια βιαστική ματιά καθώς απομακρυνόταν. Αλλά είχε ήδη βρει τη λεία της. Η Σιβόν Κλαρκ είδε την ανώτατη νομικό της Σκοτίας να πιάνει αλλά μπρατσέτα τον Μάλκολμ Φοξ και να τον απομακρύνει από την κουστωδία των Επαγγελματικών Προτύπων. Ό,τι κι αν επρόκειτο να συζητήσουν, απαιτούνταν μια υποτυπώδης προσοχή, ώστε να μην τους ακούσει κανείς. Μια γυναίκα από το προσωπικό στάθηκε στο κατώφλι κρατώντας την τούρτα, αλλά ο αρχηγός τής έκανε νόημα να περιμένει μέχρις ότου να είναι έτοιμη η γενική αντισαγγελιάς...